

Arrest

nr. 98 441 van 7 maart 2013
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 21 november 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 10 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 22 oktober 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 augustus 2011 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 16 november 2011 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 10 oktober 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 16 november 2011, onontvankelijk wordt verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie - met name dat verzoekers in België verblijven sinds mei 2009, dat verzoekers werkbereid zouden zijn, dat zij Nederlandse taallessen hebben gevolgd, dat zij attesten voorleggen van cursussen maatschappelijke oriëntatie, dat zij een attest van inburgering, dat zij sociale banden zouden opgebouwd hebben en getuigenverklaringen voorleggen - behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Deze elementen kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Verder meent de advocaat van betrokkenen dat zijn cliënten volgens artikel 9 van de wet van 1980 hun verzoek moeten richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van verblijf, welk volgens hem België is. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

Verder beweert de advocaat van betrokkenen dat er geen enkele wettelijke mogelijkheid bestaat om een humanitaire machtiging te bekomen via de diplomatieke post in het land van herkomst, aangezien de wetgeving hierover niets zou voorzien. Vreemdelingen die gebruik willen maken van art 9bis van de Vreemdelingenwet, dienen zich echter te schikken naar de voorwaarden vermeld in dit artikel. Dit artikel vermeldt duidelijk dat er buitengewone omstandigheden dienen aanwezig te zijn om een aanvraag art 9bis in te dienen. De bewering dat er geen mogelijkheid zou zijn om een aanvraag conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980 een machtiging tot verblijf in te dienen, vormt geen buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, aangezien de advocaat van betrokkenen deze loutere bewering niet staaft met enig bewijs. Betrokkenen dienen de desbetreffende wetgeving te respecteren. Ook dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag art 9.2.

Het argument dat een terugkeer naar het land van herkomst gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk zou zijn, kan evenmin weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie). Betrokkenen kunnen eveneens een beroep doen op dit vrijwillig terugkeerprogramma, waardoor het argument dat de terugkeer onmogelijk zou zijn, niet kan weerhouden worden.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van het kindje van betrokkenen, dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee

verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen 'die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 18.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land zouden dienen te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend op 15.05.2009, werd afgesloten op 23.12.2011 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk 2 jaar en 7 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Ter adstruering van hun middel zetten verzoekers uiteen wat volgt:

"Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed :

de aangehaalde elementen inzake integratie op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht te bekomen de medische situatie van het kindje van conluanten niet kan aanvaard worden als een grond voor regularisatie

de duur van de asielaanvraag weze ongeveer twee jaar en 7 maanden kan niet als onredelijk lang kan beschouwd worden

er zijn geen buitengewone omstandigheden om de aanvraag in België in te dienen

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers verblijven 3 jaar in België, hebben zich goed geïntegreerd, hun kinderen gaan naar school hier in België, zij hebben in de mate van het mogelijke zich geïntegreerd. De asielpprocedure heeft verschillende jaren geduurd.

Verzoekers menen in de eerste plaats dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met al deze elementen

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW.

Er rest eenvoudigweg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de integratie op zichzelf, noch de scholing van het kind, noch de tewerkstelling, noch de duur van de procedures kan leiden tot regularisatie van verblijf.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW."

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.(...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9 van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9 van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verweerder na te gaan of de aanvraag van verzoekers wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van herkomst hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De argumenten die verzoekers aanhalen in hun middel waarbij ze zich afvragen welke elementen kunnen leiden tot regularisatie hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag. In hun betoog gaan verzoekers nergens in op de buitengewone omstandigheden. In de bestreden beslissing wordt ook duidelijk gemotiveerd dat de elementen die verzoekers inroepen, met name de elementen van integratie, behoren tot de gegrondheid en in deze fase niet behandeld worden. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, staat in de bestreden beslissing niet te lezen dat de elementen van integratie onvoldoende zijn om een verblijfsrecht te verkrijgen, noch staat er dat de medische situatie van het kindje niet aanvaard kan worden als grond voor regularisatie.

Met hun betoog maken verzoekers geen schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aannemelijk, noch een schending van de materiële motiveringsplicht.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, laten verzoekers na uiteen te zetten waaruit de schending zou bestaan. Dit middelenonderdeel is derhalve niet ontvankelijk.

Het eerste middel is zo al ontvankelijk, ongegrond.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van discriminatie en van het gelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van hun middel zetten verzoekers uiteen wat volgt:

“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde elementen inzake integratie in België, de problemen in het herkomstland en de precare medische problematiek, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

De Raad van State besliste omtrent het begrip “buitengewone omstandigheden” als volgt:

“Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 9, § 3 zijn geen omstandigheden van overmacht. Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoont dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te bekomen.

(RVS, nr. 93.760, 6 maart 2001, Rev. Dr. Etr. 2001, 217, advies CUVÉLIER B.).

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekkende gevolgen voor verzoekers een grondig onderzoek doorvoert hetgeen in casu niet is gebeurd.

Dat bovendien de motivering ontoereikend is.

Dit totaal gebrek aan onderzoek van de ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat verzoekers gedurende langere periode in afwachting waren van een beslissing op het door hen ingediende verzoek art. 9 TER VW.

Dat hiermee ten volle rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie.

Dat dient vastgesteld dat bij de beoordeling van de duur van de procedure, er enkel rekening wordt gehouden met de asielprocedure, en niet met de duur van de regularisatieprocedures.

Dat indien ook rekening wordt gehouden met de opeenvolgende procedures asiel en regularisatie, alsdan de procedure van verzoekers in totaal drie en een halfjaar hebben geduurd.

Dat dient vastgesteld dat verzoekers tal van elementen hebben voorgelegd, en het geheel van criteria in alle redelijkheid dient te kunnen beschouwd als zijnde grond voor regularisatie.

Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen.

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.”

Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststellingen van de feiten en of er in het administratief dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met deze vaststellingen onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing die aan de Raad toekomt, wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, blijkt dat verweerder wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar de door verzoekers voorgehouden buitengewone omstandigheden, doch van oordeel is dat zij niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aangenomen.

Wat betreft de elementen van integratie stelt verweerder dat deze elementen de grond van de zaak betreffen doch geenszins buitengewone omstandigheden uitmaken. Verzoekers zijn het hier niet mee eens doch lichten nergens toe waarom de elementen van integratie in hun hoofde een buitengewone omstandigheid uitmaakt, m.a.w. waarom dit hen zou beletten om hun aanvraag in hun land van herkomst in te dienen. Verzoekers verduidelijken nergens waarom het voor hen om deze redenen bijzonder moeilijk is om terug te keren naar hun land van herkomst. Met hun betoog tonen verzoekers niet aan dat het standpunt van verweerder zoals gemotiveerd in de bestreden beslissing op dit punt kennelijk onredelijk is.

Wat betreft de duur van de asielprocedure stelt verweerder niet enkel dat de duur niet als onredelijk lang kan worden beschouwd, doch ook dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is niet betekent dat er automatisch een verblijfsrecht wordt toegekend, waarmee verweerder impliciet stelt dat zulks alweer de gegrondheid van de aanvraag betreft. Hoe dan ook geven verzoekers opnieuw niet aan waarom de duur van de asielprocedure maakt dat het voor hen bijzonder moeilijk is om terug te keren naar hun land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Verzoekers' argumenten worden steeds herleid tot argumenten van integratie hetgeen betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag. Ook op dit punt maken verzoekers niet aannemelijk dat de beoordeling van verweerder kennelijk onredelijk is. Tevens dient te worden opgemerkt dat verzoekers in hun aanvraag enkel verwezen hebben naar de duur van de asielprocedure en niet naar de duur van bijkomende regularisatieprocedures. Verzoekers lijken niet te begrijpen dat er een onderscheid bestaat tussen de ontvankelijkheid van de aanvraag en de eventuele gegrondheid van de aanvraag. Ze hebben het steeds over elementen die voldoende zijn voor het verkrijgen van een regularisatie. Hoe dan ook, met hun betoog maken verzoekers noch een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk, noch een schending van het redelijkheidsbeginsel of zorgvuldigheidsbeginsel. Evenmin tonen verzoekers aan dat artikel 9bis werd geschonden.

Wat betreft de aangevoerde schending van het discriminatie- en gelijkheidsbeginsel laten verzoekers na uiteen te zetten waaruit deze schending zou bestaan. Dit middelenonderdeel is niet ontvankelijk.

Het tweede middel is zo al ontvankelijk, minstens ongegrond.

In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van hun middel zetten verzoekers uiteen wat volgt:

"In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar hun geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België.

Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerder omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

In Tjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Tjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verzoekers kunnen niet terug.

Dat art. 3 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat de gezinsleven omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- *er is nog een lopende procedure art. 9 TER VW*
- *de kinderen genieten onderwijs in België*
- *de verzoekers zijn totaal verankerd*

Dat door de weigering van machtiging tot verblijf het gezin van verzoekers ten zeerste wordt ontwricht.

"Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging

Dat de belangen van de kinderen van verzoekers geschaad zijn bij het terug naar het land van herkomst moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Dat door de bestreden beslissing de kinderen zich persoonlijk gekrenkt en geschaad weten in hun persoonlijke ontwikkeling."

Verzoekers kunnen gevolgd worden waar zij aangeven dat de asielprocedure verschillend is van de procedure waarbij de aanvraag tot regularisatie wordt behandeld. Dit betekent echter niet dat verweerder geen rekening zou kunnen houden met de elementen die reeds behandeld werden door de asielinstanties en die door verzoekers opnieuw worden ingeroepen in het kader van hun regularisatieaanvraag. In hun aanvraag hebben verzoekers gewezen op het gevaar in hun land van herkomst. Dit gevaar werd ook reeds onderzocht ten tijde van de asielprocedure en dit zowel in het kader van de beoordeling van de vluchtelingenstatus, als in het kader van de beoordeling van subsidiaire beschermingsstatus. De asielinstanties hebben toen geoordeeld dat er geen reden bestond om verzoekers de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, dient er wederom op te worden gewezen dat de asielinstanties aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hebben geweigerd. De bewoordingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM zijn gelijkkluidend. Voornoemde vaststelling impliceert dat verzoekers geen risico lopen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Aldus maken verzoekers niet aannemelijk dat een terugkeer naar hun land van herkomst in hun hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. Met hun vage en algemene beschouwingen tonen verzoekers niet aan dat er *in casu* sprake is van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekers wederom wijzen op de werkelijke band die zij met België hebben, wijst dit weeral op elementen die de gegrondheid van de aanvraag betreffen. Dienaangaande kan worden verwezen naar de bespreking van de voorgaande middelen.

Wat betreft de verwijzing in de uiteenzetting van het middel naar artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna verkort het IVRK) merkt de Raad op dat deze verdragsbepaling geen voldoende duidelijke, precieze en volledige regels bevat opdat het rechtstreekse werking zou hebben, zonder een bijkomende uitvoering te eisen in de interne rechtsorde.

Noch een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Evenmin maken verzoekers een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU